

Évközi II. vasárnap – 2014. január 19. – A év

Egy ember azzal a csodálatos erénnyel bírt, hogy nagyon türelmes tudott lenni az emberekhez, és mindenkinek mindent megbocsátott. Isten elküldte hozzá egyik angyalát a következő üzenettel: „Fiam, te olyan jóságos vagy az emberekhez! Meg akarlak jutalmazni a jóságodért, felruházlak valamilyen természetfölötti képességgel, azzal, amit te kívánsz!” „Nekem nincs semmiféle ilyen kívánságom.” – felelte az ember. Az angyal azonban erősködött: „Nem mehetek vissza a Mennybe dolgavégezetlenül! Akarod például, hogy meg tudjál gyógyítani minden beteget?” „Nem, jobb az, ha Isten választja ki, kinek kell meggyógyulnia!” – mondta az ember. „Akkor talán olyan képességet kérsz, amivel rá tudod venni az embereket, hogy belássák a bűneiket, megbánják azokat és megtérjenek?” „Nem.” - válaszolta az ember. „Ez inkább olyan angyaloknak való feladat, mint te vagy.” Az angyal azonban nem tágított: „Hát akkor mit kérsz? Valamivel mindenképpen meg kell ajándékoznom téged!” Az ember végül ezt válaszolta: „Ha mindenképpen muszáj, akkor azt kérem, hogy úgy tudjak mindig, mindenhol jót tenni az emberekkel, hogy ne vegyék észre azt, hogy én voltam! Ne nekem hálálkodjanak! Sőt, még én se vegyem észre, hogy nehogy a hiúság, az önelégültség bűnébe essek!” Az angyal ekkor felruházta ennek az embernek az árnyékát a csodás jócselekedetek gyakorlásának képességével. Ahol csak járt, ahol csak megfordult, a betegek meggyógyultak, a haragosok kibékültek, a szomorúak megvigasztalódtak – de senki sem tudta, miért, vagy hogy kinek köszönhető ez. Ugyanis az árnyéka művelte a csodákat, nem maga az ember. Sőt, még ő maga sem vette észre a jót, amit tett, mert az árnyéka mindig mögötte volt.

Természetesen igaz az ezerszer hangoztatott kijelentés, hogy egy tantárgy megszerettetésében fontos szerepe van a tanár személyiségének is. Valóban könnyebb megkedvelni, elsajátítani egy olyan tananyagot, amit vonzó személyiségű, „jó dumájú”, lebilincselő stílusú ember ad elő. Azonban sajnos arra is látunk nem kevés példát, hogy a lebilincselően jó fej, közkedveltségnek örvendő tanárok sajnos nem annyira a tananyag leadásában, a valódi tanításban jeleskednek, mint inkább saját nimbuszuk fényezésében, rajongótáboruk kialakításában. Itt az a bibi keletkezik, hogy az illető nem azt végzi el, amiért elvben ott van, a gyerekek meg szintén nem kapják meg azt, amiért valójában odamentek. Még inkább utolérhető a személyiség-függés a reklámparban, a fogyasztói cikkek eladásában. Itt kifejezetten arra utaznak az egyes cégek, hogy minél kihívóbb, látványosabb, ügyesebb, jobb meggyőző képességű eladókat, ügynököket alkalmazzanak, hogy az adott esetben igen gyöngye minőségű és legtöbbször fölösleges termékeiket rá tudják sózni a vevőkre. Itt valójában megtévesztés, az emberek becsapása történik. Szintén nem azt kapják, amire igazából szükségük lenne.

A legszánalmasabb és legveszélyesebb azonban az, amikor az Isten emberei, az Ő tanúságtevői követik el azt a hibát, hogy csupán önmagukhoz vezetnek el, önmagukhoz kötik az embereket, nem pedig Istenhez. Sajnos erre mindig igen nagy a kísértés, főleg, ha sikeresen, közkedvelt módon működik valaki. Persze, hogy fontos a tanúságtevők személyisége, elkötelezettsége, fontosak az általuk alkalmazott módszerek, de végső soron minden munkájuknak, erőfeszítésüknek Istenre kell irányulnia, illetve az emberek lelki üdvösségére. Nagy alázat és állandó odafigyelés, lelkiismeretvizsgálat szükséges ahhoz, hogy ne essünk az önzés, az öntetszelgés hibájába. Nagyszerű példát mutat nekünk ebben a tekintetben is Keresztelő János a mai evangéliumban. Úgy beszél Jézusról, az eljövendő Messiásról, mint aki „megelőzi őt”, vagy más fordítás szerint „nagyobb nála”. Hiába kezdett előbb működni, mint Jézus, hiába követték őt előbb nagy embertömegek, mégis képes arra, hogy kimondja: „Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbednem.” Nem csak a szavaiban,

de tetteiben is megmutatkozik ez az alázat, pl. amikor saját tanítványait arra biztatja, hogy kövessék Jézust! Mennyire fontos lenne a szeretetünk hitelességéhez és hatékonyságához az, hogy mi is mindig ki tudjuk mondani és tetteinkkel is bizonyítsuk: Isten „megelőz minket, nagyobb nálunk!” Nem csak a papok, szerzetesek vannak persze kötelezve Isten elsőbbségének elismerésére és megelőzésére, hanem minden ember! Mindenkinek alapvető hivatása, hogy másokat Istenhez közelebb vezessen, a Vele való egységre segítsen.

Azonban az a kijelentés, hogy Isten nagyobb nálam, megelőz engem, nem csak azt jelenti, hogy nekem alázattal háttérbe kell húzódnom, ami nem mindig könnyű és kellemes. Jelenti azt is, hogy Isten olyasmire is képes, amire én már nem! Ott is tovább tud lépni, ahol én már leblokkoltam, olyan helyzetekben is tud segíteni, amelyekben a mi erőnk, minden képességünk kevésnek bizonyul. Ki ne ütközött volna már korlátokba, ki ne tapasztalt volna sikertelenségeket az emberek formálásában, mások életének segítésében minden jó szándéka, felkészültsége, áldozatkészsége és hatékonysága ellenére is! Sajnos tömegével tudnának beszámolni ilyen kudarcokról egyébként sikeresnek számító tanárok, szülők, papok, szerzetesek, orvosok is! Ilyenkor bizony jólesik hittel, bizalommal kimondani: Isten nagyobb nálam! Ez már itt nem az én dolgom, nem az én kompetenciám: Isten fogja elvégezni, ha akarja, mert Ő „megelőz engem!”